

Edward se zachichotal a hodil dřevěného koníka na podlahu. Milly ho zvedla a udělala legrační obličej, aby ho znovu rozesmála. Vrátila mu hračku, posadila se a zamyslela se. Možná kdyby zjistila, kde všichni byli, když došlo ke krádeži korunky, ukázalo by to, kdo ji vzal. Ať to byl kdokoliv, musel být přesně ve správný čas na správném místě!

Milly zvedla Edwarda a vydala se chodbou a galerií z pokoje. Vyšla po schodech do horního patra zámku a vešla do učebny.

Pan Larum seděl za svým pracovním stolem a psal do velké, v kůži vázané knihy. Pohlédl na Milly přes horní okraj brýlí s černými obroučkami. „Princezno Amélie, vy jste přinesla malého prince na hodinu matematiky?“ Zasmál se pro sebe.

„Ehm, ne!“ Milly si uvědomila, že pan Larum se snaží být vtipný. Jeho vtipy nikdy

nechápala. „Jen jsem se vás chtěla na něco zeptat.“

„Aha. A co by to mělo být?“ zeptal se pan Larum.

Milly zaváhala. Ptát se lidí, kde byli v určitý čas, mohlo znít trochu zvláště a celkem štouravě, ale ona to opravdu potřebovala vědět. „Říkala jsem si, kde jste byl dnes ráno,

